

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 88

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 februarie 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 35 din 11 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	2-3	Decizia nr. 44 din 11 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă	9-11
Decizia nr. 38 din 11 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 ^b și art. 300 ² din Codul de procedură penală	3-5	Decizia nr. 52 din 16 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane	11-12
Decizia nr. 39 din 11 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	5-7	Decizia nr. 56 din 16 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții	13-14
Decizia nr. 43 din 11 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	7-9	Decizia nr. 57 din 16 ianuarie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	14-16
		★	
		Tabloul Național al Arhitecților*)	

*) Tabloul Național al Arhitecților se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 88 bis în afara abonamentului și se va putea achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, Șos. Panduri nr. 1.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 35**

din 11 ianuarie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Ioan Halici în Dosarul nr. 1.807/39/2006 (nr. vechi 318/2006) al Curții de Apel Suceava — Secția penală.

La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.807/39/2006 (nr. vechi 318/2006), **Curtea de Apel Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Ioan Halici în dosarul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale aflate în calea de atac a apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și ale art. 53 alin. (1) referitoare la cazurile în care poate fi restrâns exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți, precum și cele ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În acest sens, se arată că dispozițiile legale criticate pun într-o poziție de inegalitate persoana care, deși în cursul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit aceleași infracțiuni ca și acelea care intră în competența Direcției Naționale Anticorupție, nu beneficiază de cauza de reducere a pedepsei pentru motivul nerațional că datorită criteriilor nerezonabile prevăzute de lege — calitatea subiectului activ sau quantumul mai redus al

prejudiciului produs prin infracțiunea de corupție — a fost cercetată de alt organ de urmărire penală.

Curtea de Apel Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece restrângerea dreptului de a beneficia de reducerea pedepselor în raport de competența organelor ce efectuează urmărirea penală contravine principiilor constituționale care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, precum și dispozițiilor potrivit cărora exercițiul unor drepturi sau libertăți poate fi restrâns numai de lege și numai în anumite cazuri.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate se aplică în mod nediferențiat tuturor cetățenilor care se află în aceeași situație juridică.

De asemenea, prevederile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu conțin dispoziții de natură a restrânge drepturi ori libertăți și nici nu afectează dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece prin dispozițiile legale criticate se instituie un tratament juridic diferit pentru persoane aflate în aceeași situație, și anume de a denunța și a facilita identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit o infracțiune ce intră în competența Direcției Naționale Anticorupție. Astfel, fără o motivare obiectivă și rațională, numai denunțătorii care au săvârșit la rândul lor o infracțiune care intră în competența direcției pot beneficia de cauza de reducere a pedepsei, în timp ce denunțătorii care au comis o infracțiune similară pentru care cercetarea penală nu este efectuată de organele din cadrul direcției nu pot beneficia de această reducere.

Pentru rațiuni similare, textul legal criticat contravine și dreptului părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut: „*Persoana care a comis una dintre infracțiunile atribuite prin prezenta ordonanță de urgență în competența Direcției Naționale Anticorupție, iar în timpul urmăririi penale denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane care au săvârșit astfel de infracțiuni beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege.*”

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Ioan Halici în Dosarul nr. 1.807/39/2006 (nr. vechi 318/2006) al Curții de Apel Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 38

din 11 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vitalie Pelesoc și Andrei Chiseliov în Dosarul nr. 3.524/33/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, autorul excepției nu critică măsura de individualizare a pedepsei instituită de legiuitor, ci faptul că nu s-a prevăzut aplicarea acestei măsuri și față de denunțatorii a căror urmărire penală pentru infracțiuni de corupție se efectuează de alte organe decât cele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002. Altfel spus, autorul excepției nu critică conținutul unei reglementări ci o omisiune de reglementare.

Ținând seama de dispozițiile art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, conform cărora „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, urmează ca excepția de neconstituționalitate să fie respinsă ca inadmisibilă.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.524/33/2006, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Vitalie Pelesoc și Andrei Chiseliov în dosarul de mai sus având ca obiect soluționarea unei cauze penale aflate în calea de atac a apelului.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea

cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 23 alin. (8) referitoare la dreptul celui privat de libertate de a i se aduce la cunoștință învinuirea în limba pe care o înțelege și în prezența unui avocat ales ori din oficiu și ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție.

Astfel, prevederile legale criticate permit prelungirea procesului cu menținerea stării de arest a inculpaților pe o perioadă nedeterminată, sens în care se aduce atingere prezumției de nevinovăție și dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Se mai arată că instanța de control, în speță cea de apel, are menirea să verifice periodic legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive. Or, dacă această măsură a fost luată fără a se asigura inculpaților traducător, se poate concluziona că le-a fost încălcat acest drept, cu consecința imediată a încetării măsurii privative de libertate pentru nerespectarea condițiilor referitoare la legalitate.

Curtea de Apel Cluj – Secția penală și de minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale care reglementează accesul liber la justiție și libertatea individuală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile legale criticate nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil și nici la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Instanța, în acest caz, verifică numai legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive, cursul procesului penal nefiind întrerupt sau afectat.

De asemenea, nu sunt încălcate nici dispozițiile art. 23 alin. (11), întrucât judecătorul, fără a se pronunța asupra vinovăției inculpatului, face numai verificări referitoare la menținerea ori ridicarea măsurii privative de libertate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece normele deduse controlului de constituționalitate nu opresc părțile interesate de a se adresa instanțelor judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

În plus, prevederile art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală sunt în deplină concordanță cu regulile stabilite prin dispozițiile constituționale referitoare la timpul de comunicare a motivelor reținerii sau arestării, la modul și limba în care se face această comunicare. Arestarea preventivă este o măsură dispusă de judecător față de o persoană care suportă bănuiala de culpabilitate, tocmai de aceea legiuitorul a instituit obligația instanței de judecată de a verifica în cursul judecării legalitatea și temeinicia arestării preventive. Așa fiind, prezumția de nevinovăție nu exclude arestarea preventivă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 160^b și art. 300², ambele cu denumirea marginală *Verificări privind arestarea inculpatului în cursul judecării*, din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 160^b: *„În cursul judecării, judecătorul verifică periodic, dar nu mai târziu de 60 de zile, legalitatea și temeinicia arestării preventive.*

Dacă judecătorul constată că arestarea preventivă este nelegală sau că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere motivată, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Când judecătorul constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, judecătorul dispune, prin încheiere motivată, menținerea arestării preventive. Încheierea poate fi atacată cu recurs, prevederile art. 160^a alin. 2 aplicându-se în mod corespunzător.” (așa cum a fost modificat prin art. I pct. 24 și art. II alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003 și prin art. I pct. 85 din Legea nr. 356/2006);

— Art. 300²: *„În cauzele în care inculpatul este arestat, instanța legal sesizată este datoare să verifice, în cursul judecării, legalitatea și temeinicia arestării preventive, procedând potrivit art. 160^b.”* (așa cum a fost modificat prin art. I pct. 32 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2003).

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se constituie în veritabile norme de protecție, și nicidecum nu sunt de natură a contraveni textelor constituționale invocate în susținerea excepției.

Astfel, art. 8 din Codul de procedură penală statuează, în acord cu art. 23 alin. (8) și art. 128 din Constituție, cu privire la dreptul tuturor părților (nu numai al inculpaților arestați) care nu vorbesc ori nu înțeleg limba română de a li se asigura, în mod gratuit, posibilitatea de a cunoaște toate piesele dosarului, de a vorbi și de a pune concluzii în instanță, prin interpret. Niciunul din textele legale criticate nu conține vreo dispoziție care să contravină acestui drept, ci, dimpotrivă, verificarea ce vizează arestarea inculpatului presupune nu numai examinarea aspectelor ce țin de temeinicia măsurii, ci și a celor ce țin de legalitatea ei.

Dispozițiile legale criticate nu contravin nici principiului prezumției de nevinovăție, deoarece luarea măsurii arestării preventive și, dacă este cazul, menținerea acesteia în cursul judecării, nu implică pronunțarea instanței de judecată asupra fondului procesului, adică și asupra vinovăției inculpatului, ci numai asupra legalității și temeiniciei măsurii privative de libertate.

Cât privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, Curtea constată că și aceasta este neîntemeiată, deoarece instituirea în sarcina instanței de judecată a obligației de a verifica periodic legalitatea și temeinicia măsurii arestării preventive constituie, dimpotrivă, o garanție pentru respectarea dreptului părților la un proces echitabil. Împrejurarea că prevederile legale criticate nu stabilesc un termen maxim de arestare, cum este cel de

180 de zile în cursul urmăririi penale ori cel dispus de art. 140 alin. 2 din Codul de procedură penală referitor la încetarea de drept a măsurii arestării preventive când, înainte de pronunțarea unei hotărâri de condamnare în primă instanță, durata arestării a atins jumătatea maximului

prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul învinuirii, nu este de natură a aduce atingere dreptului la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, neexistând identitate instituțională între măsura privativă de libertate și soluționarea cauzei.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160^b și art. 300² din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Vitalie Pelesoc și Andrei Chiseliov în Dosarul nr. 3.524/33/2006 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 39

din 11 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Casa Dobrogeană” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 1.920/2006 al Judecătoria Tulcea.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 8 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.920/2006, **Judecătoria Tulcea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale”**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Casa Dobrogeană” — S.R.L. din Tulcea într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate contravin prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora *„Statul trebuie să asigure libertatea comerțului (...)”*. Astfel, dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, prin formularea „subversivă”, lasă loc unor interpretări contradictorii, întrucât acestea nu menționează cazurile în care nu este obligatorie emiterea de facturi fiscale. Ca atare, agenții economici, pentru a nu fi sancționați, emit facturi fiscale pentru toate livrările, fapt ce, potrivit textului criticat, exclude obligația utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale, în timp ce organele de control financiar îi sancționează, considerând obligatorie emiterea de bonuri fiscale prin aparatele de marcat electronice. De asemenea, și prevederile alin. (3) al art. 1 au o formulare „ambiguă și subversivă, deoarece dispozițiile ordonanței de urgență nu precizează care sunt excepțiile de la obligația agenților economici de a emite bonuri fiscale pentru bunurile vândute cu amănuntul și

facturi fiscale pentru vânzările cu ridicata, excepții la care face trimitere textul de lege criticat". Cât privește dispozițiile art. 10 lit. b) din ordonanță, se arată că acestea „nu reflectă gradul de vinovăție al agentului economic, iar pedeapsa aplicată nu are nicio logică în actuala economie de piață”. Se precizează, totodată, că argumentele formulate în susținerea excepției nu vizează o problemă de interpretare a legii, ci urmăresc să demonstreze, pe de o parte, reaua-credință a legiuitorului iar, pe de altă parte, efectul de majorare pe care aceste obligații privind utilizarea de aparate de marcat electronice fiscale îl are asupra prețului final al produsului comercializat.

Judecătoria Tulcea apreciază că textele de lege criticate nu contravin principiilor inserate în art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 nu sunt de natură să afecteze libertatea comerțului și concurența loială și, ca atare, sunt constituționale. În acest sens este invocată și Decizia Curții Constituționale nr. 319/2003.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 28/2006 privind reglementarea unor măsuri financiar-fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 31 ianuarie 2006, aprobată prin Legea nr. 266/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 5 iulie 2006. Textele criticate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (1) și (3): „(1) *Agenții economici care efectuează livrări de bunuri cu amănuntul, precum și prestări de servicii direct către populație sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale. [...]*

(3) *Aparatele de marcat electronice fiscale sunt livrate prin distribuitori autorizați. În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin distribuitor autorizat se înțelege agentul economic pe numele căruia a fost eliberat avizul prevăzut la art. 5 alin. (2). Distribuitorul autorizat are dreptul de a comercializa aparatele de marcat electronice fiscale, inclusiv produsele complementare acestora, pentru care a obținut avizul, precum și obligația să asigure service la aceste aparate atât în mod direct, cât și prin alți agenți economici acreditați de către*

acesta, denumiți în continuare unități acreditate pentru comercializare și/sau service. Distribuitor autorizat nu poate fi decât producătorul sau importatorul aparatului respectiv. În situația defectării aparatelor de marcat electronice fiscale utilizatorii sunt obligați ca în momentul constatării defecțiunii să anunțe distribuitorul autorizat care a livrat aparatul sau, după caz, unitatea de service acreditată a acestui distribuitor autorizat“.

— Art. 10 lit. b): „*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: (...) b) neîndeplinirea obligației agenților economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative“.*

În motivarea excepției, autorul acesteia susține că textele de lege criticate contravin prevederilor art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora „*Statul trebuie să asigure libertatea comerțului (...)*“.

Analizând dispozițiile de lege criticate, Curtea Constituțională constată următoarele:

1. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, Curtea observă că autorul excepției are în vedere conținutul normativ al textelor de lege în redactarea anterioară ultimei republicări a ordonanței criticate. Acesta invocă neconstituționalitatea alin. (1) al art. 1, întrucât textul legal nu conține precizări cu privire la „cazurile în care nu este obligatorie emiterea de facturi fiscale de către agenții economici care efectuează livrări de bunuri direct către populație“, ceea ce, în opinia sa, încalcă prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție. Într-adevăr, în urma republicării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 5 iunie 2002, dispozițiile alin. (1) ale art. 1 prevedeau că: „*Agenții economici care efectuează livrări de bunuri sau prestări de servicii direct către populație, pentru care nu este obligatorie emiterea de facturi fiscale, sunt obligați să utilizeze aparate de marcat electronice fiscale“.* Prin art. I pct. 1 din Legea nr. 116/2004 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 29/2004 pentru reglementarea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 22 aprilie 2004, prevederile alin. (1) ale art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 au fost însă modificate, în sensul înlăturării oricărei excepții de la obligația utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale. Ca atare, dispozițiile art. 1 alin. (1), astfel cum au fost modificate prin legea amintită și preluate, ulterior, în ultima republicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, nu mai conțin aspectele criticate ca fiind neconstituționale. Întrucât, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională se pronunță asupra unor dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, rezultă că susținerea de neconstituționalitate ce vizează dispoziții care nu se mai regăsesc în conținutul actual al actului normativ nu pot fi examinate de instanța de contencios constituțional, critica de neconstituționalitate fiind, în acest caz, fără obiect.

O situație similară se constată și în cazul criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din același act normativ. Din conținutul acestora, rezultă că autorul are în vedere dispozițiile art. 1 alin. (3) din Ordonanța de

urgență a Guvernului nr. 28/1999 în forma republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 5 iunie 2002, dispoziții ce au fost, însă, abrogate prin Legea nr. 116/2004. În actuala redactare, introdusă prin art. X din Ordonanța Guvernului nr. 94/2004 privind reglementarea unor măsuri financiare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 31 august 2004, și ulterior modificată prin art. IX pct. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 28/2006, alin. (3) al art. 1 se referă la condițiile în care aparatele de marcat electronice fiscale sunt livrate prin distribuitori autorizați, și nu la obligația agenților economici de a emite bonuri fiscale, respectiv facturi fiscale pentru bunuri vândute cu amănuntul, respectiv pentru vânzările cu

ridicată. Ca atare, critica de neconstituționalitate este, și în acest caz, fără obiect.

2. Cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 față de prevederile art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, referitoare la obligația statului de a asigura libertatea comerțului, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată. Textul de lege atacat stabilește doar caracterul de contravenție al unor fapte privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, ceea ce reflectă opțiunea legiuitorului în materie și concretizarea preocupării statului ca, prin mijloace specifice, să preîntâmpine fapte de natură a avea impact negativ asupra economiei naționale.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) și (3) și ale art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația agenților economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Casa Dobrogeană” — S.R.L. din Tulcea în Dosarul nr. 1.920/2006 al Judecătorei Tulcea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 43

din 11 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ilie Harapășcu în Dosarul nr. 3.193/112/2006 (nr. vechi 3.144/C/2006) al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.288D/2006, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000, excepție ridicată de Ilie Rizescu în Dosarul nr. 974/CM/2006 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.288D/2006 la Dosarul nr. 2.226D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că

prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 septembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.193/112/2006 (nr. vechi 3.144/C/2006), **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale**, excepție ridicată de Ilie Harapășcu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a pensiei pentru limită de vârstă.

Prin Încheierea din 9 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 974/CM/2006, **Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată de Ilie Rizescu cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de recalculare a pensiei pentru limită de vârstă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 aduc atingere unui drept legal câștigat, contravenind astfel principiilor constituționale care consacră neretroactivitatea legii civile. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate prevăd luarea în calcul la stabilirea punctajului mediu anual a unui spor de vechime mai mic decât cel pe care salariații l-au obținut conform actelor normative care reglementau acordarea sporului de vechime corespunzător activității desfășurate, în vigoare la data desfășurării acelei activități și care a fost înregistrat în cărțile de muncă.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția civilă consideră că prevederile de lege criticate nu sunt neconstituționale, „urmând ca în cadrul contestației deciziei de pensionare să se analizeze luarea în calcul a sporului de vechime evidențiat în carnetul de muncă sau sporul astfel cum a fost stabilit de textul citat“.

Tribunalul Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază, de asemenea, că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că „legiuitorul are competența exclusivă și opțiunea liberă pentru stabilirea procentelor ce se au în vedere la calculul punctajelor anuale“ și că dispozițiile de lege criticate reglementează doar modul de determinare a punctajelor anuale pentru stabilirea drepturilor de pensie născute după intrarea în vigoare a acestor dispoziții.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, iar dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât nu conțin nicio prevedere cu efecte retroactive, aplicându-se doar după intrarea lor în vigoare. De altfel, în opinia sa, autorul excepției ridică probleme de aplicare și de interpretare ale legii ce cad în competența instanțelor judecătorești, iar nu a instanței de contencios constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, așa cum au fost modificate prin articolul unic pct. 40 din Legea nr. 338/2002 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 49/2001 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 446 din 25 iunie 2002, dispoziții potrivit cărora „(3) *La determinarea punctajelor anuale, pe lângă salariile prevăzute la alin. (1) se au în vedere și sporurile cu caracter permanent, care, după data de 1 aprilie 1992, au făcut parte din baza de calcul a pensiilor conform legislației anterioare și care sunt înregistrate în carnetul de muncă sau sunt dovedite cu adeverințe eliberate de unități, conform legislației în vigoare. Sporul de vechime care se utilizează la stabilirea punctajelor anuale este următorul:*

a) perioada 1 martie 1970 — 1 septembrie 1983:

3% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 5—10 ani;

5% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 10—15 ani;

7% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 15—20 de ani;

10% pentru o vechime în muncă totală de peste 20 de ani;

b) perioada 1 septembrie 1983 — 1 aprilie 1992:

3% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 3—5 ani;

6% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 5—10 ani;

9% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 10—15 ani;

12% pentru o vechime în muncă totală cuprinsă între 15—20 de ani;

15% pentru o vechime în muncă totală de peste 20 de ani“.

În opinia autorilor excepției, prevederile de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție care consacră principiul neretroactivității legii civile.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 prevede luarea în calcul la determinarea punctajelor anuale, pe lângă salariu, și a sporurilor cu caracter permanent, printre care și sporul de vechime, așa cum acestea sunt înregistrate în carnetul de muncă sau sunt dovedite cu adeverințe eliberate de unități. Numai pentru cazurile în care nu se poate face această dovadă, stabilește procentele, diferențiate pe perioade și în raport cu vechimea în muncă, la care se calculează valoarea sporului de vechime.

În aceste condiții, Curtea reține că textul de lege criticat nu ridică probleme de constituționalitate, ci doar probleme de interpretare și de aplicare a căror rezolvare intră în competență exclusivă a instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (3) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Ilie Harapășcu în Dosarul nr. 3.193/112/2006 (nr. vechi 3.144/C/2006) al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția civilă și de Ilie Rizescu în Dosarul nr. 974/CM/2006 al Tribunalului Dolj — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 44

din 11 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă și de partea Ioan Socol în Dosarul nr. 4.847/3.422/2005.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.230D/2006, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată din oficiu de Tribunalul Mureș — Secția civilă și de partea Ciprian Alin Belean în Dosarul nr. 4.846/3.421/2005.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Având în vedere identitatea de obiect a excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.230D/2006 la Dosarul nr. 2.227D/2006, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, considerând că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorii excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 12 septembrie 2006, pronunțate în Dosarul nr. 4.847/3.422/2005 și Dosarul nr. 4.846/3.421/2005, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă**, excepție ridicată din oficiu de instanța de judecată și de părțile Ioan Socol și Ciprian Alin Belean cu prilejul soluționării unor litigii de muncă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că, spre deosebire de contractele civile, contractele de muncă produc numeroase efecte juridice

chiar și după încetarea existenței lor. Efecte juridice produc și clauzele inserate în contractele de muncă prin încălcarea dispozițiilor legale. Dispozițiile art. 283 alin. (1) lit. d) din Codul muncii și cele ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 pun salariații în imposibilitatea de a contesta legalitatea efectelor juridice ulterioare, întrucât, după încetarea existenței contractului de muncă, ei nu mai pot cere constatarea nulității ori anularea clauzelor nelegale. Această îngrădire a posibilităților de a se acționa prin justiție pentru apărarea unor interese legitime încalcă drepturile constituționale de acces liber la justiție și la un proces echitabil. Cu titlu exemplificativ, sunt descrise o serie de ipoteze în care prin contracte individuale de muncă se prevăd clauze contrare reglementărilor legale în vigoare și care au produs efecte juridice după încetarea existenței contractelor respective. Consideră că, în urma constatării neconstituționalității dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999, ar deveni, în mod automat, aplicabilă regula generală din art. 283 alin. (2) din Codul muncii, astfel încât cererea ar putea fi introdusă și pentru constatarea nulității contractului ori a unei clauze a acestuia în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale sunt constituționale, deoarece nu îngrădesc dreptul părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime și de a beneficia de un proces echitabil. În acest sens, arată că „accesul liber la justiție nu presupune în toate cazurile posibilitatea de a recurge la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care poate institui reguli deosebite, în considerarea unor situații deosebite.”

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 283 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, și ale art. 73 lit. b)

din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 283 alin. (1) lit. d) din Codul muncii: „(1) *Cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate:[...];*

d) pe toată durata existenței contractului, în cazul în care se solicită constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă ori a unor clauze ale acestuia;“;

— Art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999: „*Cererile pot fi formulate de cei ale căror drepturi au fost încălcate, după cum urmează:[...]*

b) constatarea nulității unui contract individual sau colectiv de muncă poate fi cerută de părți pe întreaga perioadă în care contractul respectiv este în ființă.“

În opinia autorilor excepției, aceste texte de lege contravin prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) din Constituție, care consacră accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în opinia autorilor excepției, art. 283 alin. (1) lit. d) din Codul muncii și art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 sunt neconstituționale, întrucât fac imposibilă constatarea nulității unor clauze nelegale ale contractelor de muncă după ce aceste contracte și-au încetat existența, dar mai produc efecte juridice.

Față de aceste susțineri, Curtea constată că reglementările legale criticate se întemeiază pe principiul potrivit căruia se poate cere constatarea nulității ori anularea unor acte care există. În situația în care un contract individual sau colectiv de muncă nu mai este în ființă, nu există nici clauzele acestuia, iar cererea pentru constatarea nulității lor nu mai are obiect. Este posibil, însă, ca efectele juridice ale unor clauze contractuale să continue ori să se producă după încetarea existenței contractelor. În asemenea situații pot fi contestate în justiție efectele juridice respective, dacă acestea sunt contrare drepturilor, libertăților sau intereselor legitime ale persoanei.

În litigiile în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate se contestă încetarea raporturilor de muncă prin expirarea perioadei determinate pentru care a fost încheiat contractul individual de muncă, susținându-se că angajarea pe durată determinată s-a făcut cu încălcarea legii, iar efectul acestei clauze s-a produs de la data încetării raporturilor juridice de muncă. Este de reținut că această clauză privind durata contractului individual de muncă putea face obiectul cererii de constatare a nulității tot timpul cât contractul a existat. Efectul acestei clauze s-a produs la data la care angajatorul a dispus ori a constatat încetarea raporturilor de muncă, chiar și numai prin consemnarea acestui fapt în cartea de muncă, măsură ce poate fi contestată în termenul prevăzut de art. 283 alin. (1) lit. a) din Codul muncii. Astfel, dreptul de acces liber la justiție și dreptul la un proces echitabil nu sunt îngrădite.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 73 lit. b) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată, din oficiu, de Tribunalul Mureș — Secția civilă și de părțile Ioan Socol și Ciprian Alin Belean în Dosarul nr. 4.847/3.422/2005 și Dosarul nr. 4.846/3.421/2005.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,

Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 52

din 16 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „BANA—N” — S.R.L. în Dosarul nr. 410/2006—45/294/2006 al Judecătoriei Săliște.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textul de lege criticat nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autoarea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 iulie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 410/2006—45/294/2006, **Judecătoria Săliște a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „BANA—N” — S.R.L. în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât „instituie răspunderea întreprinderii (angajatorului) pentru o faptă comisă în mod direct de conducătorul auto (angajat) fără consimțământul angajatorului și chiar împotriva voinței” acestuia.

Judecătoria Săliște apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât „dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor art. 44 și art. 16 din Constituție, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora, deoarece, în cazul în care societatea suferă un prejudiciu datorat faptei ilicite a prepusului său, acesta poate obține repararea integrală a prejudiciului produs de prepus, în conformitate cu dispozițiile art. 998—999 din Codul de procedură civilă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, referindu-se și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 2 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 466/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 837 din 25 noiembrie 2003, astfel cum au fost modificate și completate ulterior prin Ordonanța Guvernului nr. 55/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 799 din 2 septembrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 335/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.101 din 7 decembrie 2005.

Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1) lit. e): „(1) *Contravențiile prevăzute la art. 15 se sancționează după cum urmează:[...]*

e) cea de la lit. e), cu amendă de la 1.000 lei (RON) la 1.500 lei (RON), în cazul controlului de trafic sau la sediu, aplicabilă întreprinderii, și imobilizarea vehiculului aflat în trafic, până la îndeplinirea condițiilor privind timpul de conducere, pauzele și perioadele de odihnă, după caz, sau cu amendă de la 3.500 lei (RON) la 4.000 lei (RON), aplicabilă întreprinderii,

Pentru considerentele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 privind stabilirea perioadelor de conducere și a perioadelor de odihnă ale conducătorilor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere și organizarea timpului de muncă al lucrătorilor mobili în transportul rutier de mărfuri și persoane, excepție ridicată de Societatea Comercială „BANA—N” — S.R.L. în Dosarul nr. 410/2006—45/294/2006 al Judecătorei Săliște.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

în cazul controlului la sediu, dacă nu i-a sancționat pe conducătorii auto care nu au respectat prevederile prezentei ordonanțe.“

Dispozițiile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și ale art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a dreptului de proprietate privată, indiferent de titular, coroborate cu prevederile art. 11 alin. (1) privind obligația statului român de a îndeplini întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte, și ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că s-a mai pronunțat, în jurisprudența sa, asupra constituționalității dispozițiilor art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002, în raport de prevederile art. 44 alin. (2) din Legea fundamentală, privind garantarea și ocrotirea în mod egal de lege a dreptului de proprietate privată, indiferent de titular, și față de o motivare similară. În acest sens este Decizia nr. 125 din 16 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 192 din 1 martie 2006, prin care Curtea a statuat, pentru considerentele acolo reținute, că sancțiunea contravențională prevăzută de art. 16 alin. (1) lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 17/2002 nu poate fi considerată de natură să încalce protecția constituțională a dreptului de proprietate. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții, atât soluția pronunțată prin decizia menționată, cât și considerentele care au fundamentat-o sunt valabile și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica formulată în raport de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii, aceasta nu poate fi reținută, întrucât textul de lege ce face obiectul excepției nu consacră nicio discriminare, fiind deopotrivă aplicabil tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei.

Prevederile constituționale ale art. 11 alin. (1) privind obligația statului român de a îndeplini întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte și ale art. 20 alin. (1) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului nu sunt incidente în cauză, deoarece autoarea excepției nu a făcut nicio referire la vreun act internațional pretins a fi încălcat prin dispozițiile legale criticate.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 56

din 16 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zaso” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 349/CA/R/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ridicate, întrucât apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 349/CA/R/2006, **Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Zaso” — S.R.L. din Brașov într-o cauză având ca obiect plângerea formulată de aceasta împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unor contravenții, întocmit în temeiul textului de lege criticat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că art. 33 din lege, care prevede că autoritățile administrației publice locale pot dispune „fără sesizarea instanțelor judecătorești” desființarea unor construcții edificate pe terenuri aparținând domeniului public, încalcă art. 21 și art. 24 din Constituție, prin aceea că „interzice accesul la justiție al proprietarului construcției, care nu are niciun cadru procesual unde să-și apere dreptul invocând apărări pe fond sau de procedură”.

Curtea de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că textul de lege criticat

nu este contrar art. 21 și art. 24 din Constituție, întrucât persoana vătămată s-a adresat instanței judecătorești solicitând anularea actului administrativ prin care s-a dispus demolarea extinderii construite, iar în cadrul procesului beneficiază de dreptul la apărare garantat de Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 sunt constituționale, întrucât nu îngrădesc „dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate drepturile și garanțiile menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil”. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 376 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 846 din 13 octombrie 2006, care prevede: „(4) Prin excepție de la prevederile art. 32, construcțiile executate fără autorizație de construire pe terenuri aparținând domeniului public sau privat al județelor, orașelor ori comunelor vor putea fi desființate pe cale administrativă de autoritatea administrației publice competente, fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului.”

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt art. 21 privind „Accesul liber la justiție” și art. 24 care consacră „Dreptul la apărare”.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Autorul excepției consideră că art. 33 din legea criticată, care prevede că autoritatea administrației publice pe raza căreia se află construcții executate fără autorizație de construire le poate desființa pe cale administrativă, *fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului*, încalcă prevederile constituționale ale art. 21 și art. 24, prin aceea că „interzice accesul la justiție al proprietarului construcției, care nu are niciun cadru procesual unde să-și apere dreptul invocând apărări pe fond sau de procedură”.

Din analiza acestor susțineri, Curtea constată că art. 33 instituie o excepție de la regula stabilită prin prevederile art. 32 din Legea nr. 50/1991, potrivit căreia în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen

celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, „[...] *organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești [...]*”. Așadar, sintagma „*fără sesizarea instanțelor judecătorești și pe cheltuiala contravenientului*” din cuprinsul art. 33, criticat ca fiind neconstituțional, vizează autoritatea administrației publice locale competente, iar nu, așa cum susține autorul excepției, pe proprietarul construcției, care ar fi astfel lipsit de „un cadru procesual, unde să-și apere dreptul invocând apărări pe fond sau de procedură”.

În consecință, Curtea nu poate reține încălcarea art. 21 și a art. 24 din Constituție.

De altfel, Curtea constată că prezenta excepție de neconstituționalitate a fost ridicată în recurs, în cadrul unui litigiu de contencios administrativ, prin care s-a solicitat anularea actului administrativ de desființare a construcției edificate fără autorizare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 33 alin. (4) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zaso” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 349/CA/R/2006 al Curții de Apel Brașov — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 57

din 16 ianuarie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Gabriela Dragomirescu	— magistrat-asistent-șef

excepție ridicată de Ioan Șimon în Dosarul nr. 7.986/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.297D/2006, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de același autor în Dosarul nr. 7.980/1/2006 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 554/2004,

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.297D/2006 la Dosarul nr. 2.294D/2006, care fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, se dă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției, întrucât apreciază că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate ca fiind încălcate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 13 octombrie 2006, pronunțate în Dosarele nr. 7.986/1/2006 și nr. 7.980/1/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepțiile au fost ridicate de Ioan Șimon în cauze de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, al cărei conținut este identic, în esență, se susține că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 126 alin. (6), din cauza imposibilității faptice de prezentare în fața instanței pentru susținerea punctului de vedere, ale art. 21 alin. (1) și (3), întrucât termenele scurte pe care le prevede îngăduiesc accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 24, coroborat cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, prin aceea că nu poate fi cunoscută existența unui proces pe rolul instanței de judecată.

Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția este întemeiată, întrucât „textul legal contravine prevederilor art. 21 alin. (1), (2) și (3) și art. 24 din Constituția României, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, potrivit art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, întrucât prin Decizia

nr. 647 din 5 octombrie 2006 s-a constatat că prevederile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 sunt neconstituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile reprezentantului Ministerului Public, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, potrivit căroră: *„(3) Soluția instanței de contencios administrativ este supusă recursului, care se declară în 48 de ore de la pronunțare ori de la comunicare și se judecă în 3 zile de la înregistrare, cu citarea părților prin publicitate”*.

Textele constituționale invocate ca fiind încălcate sunt: art. 126 alin. (6) referitor la controlul judecătoresc al actelor administrative emise de autoritățile publice, art. 21 alin. (1) și (3) privind accesul liber la justiție și la un proces echitabil, art. 24 privind dreptul la apărare, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind *„Dreptul la un proces echitabil”*.

Examinând excepția ridicată, Curtea reține că prin Decizia sa nr. 647 din 5 octombrie 2006 referitoare la prevederile art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 921 din 14 noiembrie 2006, a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale.

În consecință, având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căroră excepția este inadmisibilă atunci când printr-o decizie anterioară s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor ce fac obiectul excepției, precum și împrejurarea că Decizia Curții Constituționale nr. 647 din 5 octombrie 2006 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la o dată — 14 noiembrie 2006 — ulterioară încheierilor de sesizare din 13 octombrie 2006, prezenta excepție urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Ioan Șimon în dosarele nr. 7.986/1/2006 și nr. 7.980/1/2006 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 ianuarie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Gabriela Dragomirescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 150652